

TAMARA GERAEDS

Christopher Plum en de
Werelddraaier

Christopher Plum en de Werelddraaier
is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Amanda Matthews (AM Design Studios)
Tekstredactie: Wim Urgel & Tamara Geraeds

Heruitgave september 2021
ISBN 978-94-92585-88-2
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de vergeetachtige lezer en iedereen die de eerste drie avonturen niet heeft gelezen

Oh nee, hè... hoor ik je denken, niet zo'n saai 'wat vooraf ging' stukje. Begin nou maar gewoon met het verhaal.

Maak je geen zorgen, ik zal het zo kort mogelijk houden. Maar er is veel gebeurd in het leven van Christopher Plum de laatste tijd; misschien wel te veel om allemaal te onthouden. Daarom wil ik je toch het een en ander vertellen.

O ja, ik ben trouwens Tamara Geraeds, de verteller. Ik voel me zeer vereerd dat ik Christophers avonturen allemaal op papier mag zetten. Soms ben ik wel een beetje jaloers, dat ik al die magische dingen niet zelf meemaak. Maar dan hoor ik van hem hoe gevaarlijk het allemaal is, en dan ben ik eigenlijk wel blij dat er Ridders zijn om de wereld veilig te houden. Maar genoeg over mij, dit boek gaat over Christopher en zijn vrienden.

Als je Christophers eerdere avonturen al hebt gelezen en alles hebt onthouden, kan je dit overslaan en gewoon bij hoofdstuk 1 beginnen.

De Ridders

De twaalfjarige Christopher Plum uit Schemerpoort heeft pas geleden ontdekt dat hij de nieuwe leider van de Orde van de Ronde Tafel is. De Ridders van deze orde hebben als taak magische voorwerpen en

wezens in veiligheid te brengen, en dat is niet altijd even makkelijk. Of eigenlijk... zeg maar gerust dat het behoorlijk lastig is. En ook nog gevaarlijk.

Er zijn twaalf Ridders in totaal, maar Christopher heeft ze nog niet allemaal gevonden. De Ridders hebben allemaal een medaillon, met het symbool van de Orde erop: een cirkel met twaalf rood met gouden vakken, met daarin twaalf zwaarden. In het midden, waar de punten van de zwaarden naar wijzen, staat een gouden eikenboom. De twaalf zwaarden staan voor de twaalf Ridders. De eikenboom is een symbool van kracht, moed en rechtschapenheid. De wortels staan voor de onverzettelijkheid en verbondenheid van de Ridders. In de medaillons kunnen ze elkaar zien en spreken, als ze tenminste elkaars naam weten. Het werkt een beetje zoals videobellen. Heel handig dus. Vooral als je in je haast je mobiele telefoon vergeet, of hem niet *kunt* meenemen omdat je geen lichaam meer hebt... Oh wacht, ik ga te snel. Over verloren lichamen lees je hieronder meer.

De vrienden hebben niet veel tijd meer om de Orde van de Ronde Tafel compleet te maken. Dit blijkt uit een waarschuwing van Fatima, de dochter van een profeet die Christopher tijdens zijn tweede avontuur ontmoette. Er komt een groot gevaar dichterbij en alle Ridders zijn nodig om dit te verslaan.

Christophers kracht

Elke Ridder heeft een magische kracht. Die ontdekken ze meestal pas tijdens een missie. Christophers kracht is zowel cool – of gaaf of te gek of mega vet of hoe je het ook wilt noemen – als lastig. Zodra er een nieuwe missie start, wordt zijn lichaam namelijk vanzelf gescheiden van zijn ziel. Hij stapt eigenlijk uit zijn lichaam, zonder dat hij er

zelf iets tegen kan doen. Daardoor is hij onzichtbaar, wat een groot voordeel is als je achter schurken aan moet jagen. Maar... het brengt ook een lastig probleem met zich mee: hij kan niets aanraken, behalve sommige magische voorwerpen. Alleen zijn voeten hebben houvast, zodat hij niet door de grond zakt. Hij kan alleen dingen bewegen door ernaar te fluiten, tenzij hij in een andere wereld is, waar de regels van de aarde niet gelden.

Kan je het nog volgen? Ik soms ook niet, hoor. Magie is best ingewikkeld.

Vrienden

Christopher heeft een aantal bijzondere vrienden die hem helpen. Ten eerste is er Elizabeth, Christophers rechterhand. Zij is ook een Ridder. Ze begrijpt alle talen en dieren doen wat ze zegt, als ze het vriendelijk vraagt. Ze woont in het 'Huis voor Lastige Kinderen', dat geleid wordt door een gemene man, die ze 'De Hangsnormeneer' noemen. Dit huis staat ook in Schemerpoort, waar enge monsters - de Nachtschimmen - over straat dwalen zodra het donker wordt. Als zij je te pakken krijgen, slurpen ze je ziel op. En ja, dat is net zo akelig als het klinkt.

De derde Ridder komt uit Turkije en heet Baris (dat spreek je uit als: Bahries). Christopher heeft Baris ontmoet tijdens zijn tweede missie. Wat Baris' kracht is, weet hij nog niet.

Elke Ridder heeft een familiair, een bijzonder dier of wezen dat hen beschermt en hen de juiste weg wijst. Christophers familiair is de vrolijke vleermuis Vito, die al lang geleden in Rome is gestorven, maar nog steeds gezellig rondfladdert. Hij kan zichzelf zichtbaar maken door over iemands gezicht te strijken met zijn vleugel, maar als de Ridders hem eenmaal zien, dan is hij tijdens missies voor hen altijd

zichtbaar.

Toing de trol is Elizabeths familiair. Hij is maar vijftien centimeter groot, felgroen, heel vrolijk en hij zit het liefst op Elizabeths hoofd. Maar als hij boos wordt, dan groeit hij uit tot een enorme reus. Toing kan zichzelf zichtbaar en onzichtbaar maken dankzij een magisch drankje waar hij dol op is: wolkenjus.

Baris heeft een wolf als familiair: Bora. Bora is heel dapper en wijkt geen moment van Baris' zijde. Als Bora blaast ontstaat er een minitornado, waarmee hij dingen kan verplaatsen.

Ook krijgen de Ridders hulp van Viviane, de Vrouwe van het Meer, die buiten het meer verandert in witte mist.

Vijanden

Een aantal schurken loopt Christopher en zijn vrienden telkens in de weg. Tijdens Christophers eerste avontuur gingen Stoppelbaard en Blubberbuik er met het zwaard Excalibur vandoor. Daarmee probeerden ze de macht over de wereld te krijgen. Uiteindelijk lukte het Christopher, Elizabeth en Vito om deze twee boeven op te sluiten in een boom. Ik hoor je weer denken: *een boom? Hoe kun je iemand opsluiten in een boom?* Nou, dat is best een bijzonder verhaal, maar een beetje lang om hier te vertellen. Als je het echt wilt weten, lees dan vooral het eerste avontuur: *Christopher Plum en het Zwaard der Wanhoop*.

Helaas voor de Ridders is er een nog gemenere schurk die het hen moeilijk maakt: Degroteb Oef. Deze man, afkomstig uit Egypte, is de baas van Stoppelbaard en Blubberbuik. Maar dat is voor hem niet genoeg. Hij wil niets liever dan de baas zijn over iedereen op aarde. En magische voorwerpen of wezens kunnen hem daarbij helpen. Daarom moeten Christopher en zijn vrienden regelmatig tegen hem vechten.

Avonturen

De Ridders maken heel wat mee samen. Ze hebben het druk met het opsporen van magische voorwerpen of wezens en het verslaan van schurken. Soms hoor ik een tijdje niets van Christopher en weet ik dus niet of alles wel goed is met hem en zijn vrienden.

Zo ging het ook bij Christophers laatste avontuur. De Ridders moesten aan Petrus, de bewaker van de hemelpoort, beloven de Tien Geboden te zoeken en naar hem terug te brengen. Dit moesten ze binnen 48 uur doen, anders zouden ze opgesloten worden in de hemel. Helaas waren ze twee minuten te laat.

Terwijl ze in de hemel vast zaten, konden ze mij geen bericht sturen, waardoor ik niet wist hoe hun avontuur zou aflopen.

Daarom besloot ik maar op te schrijven wat ik al wel wist. Zo komt het dat het vorige boek midden in een avontuur eindigde.

Inmiddels weet ik hoe het allemaal is afgelopen. En dat lees je in dit boek. Zet je maar schrap, want het is weer een spannend avontuur!

Hoofdstuk 1

Christopher liep voor zijn vrienden uit, langs gouden kastelen en villa's van wolken. De moed was hem in de schoenen gezonken.

'We lopen hier al uren,' klaagde Elizabeth. 'En we weten niet eens waar we naar moeten zoeken.'

Ook Baris liet een diepe zucht ontsnappen. 'Kunnen we even pauze houden?'

Iedereen stopte meteen en liet zich op de grond vallen. Behalve Toing, die huppelde vrolijk verder.

'Toing! We houden pauze!' riep Elizabeth naar hem.

Het kleine trolletje draaide zich om en kwam met een brede lach terug. Met een sprongetje belandde hij op Elizabeths hoofd.

'Jij bent echt de enige die nog hoop heeft,' zei Elizabeth.

'Altijd hoop!' antwoordde de trol. 'Nooit opgeven!'

Vito nam plaats op Christophers schouder en Bora legde zijn gevlekte kop op Baris' voeten. Zelfs Toing viel stil door de somberheid die van de vijf vrienden af straalde.

'Heeft de geest van Koning Arthur niets meer te zeggen, Chris?' vroeg Elizabeth, terwijl ze met haar shirt wapperde voor wat verkoeling.

Christopher schudde zijn hoofd. 'Helaas niet, ik heb hem al geroepen in mijn gedachten, maar hij laat zich niet meer zien of horen.'

Baris sloeg zijn handen voor zijn ogen. ‘We vinden nooit een uitgang.’ Christopher wilde hem geruststellen, maar hij geloofde er zelf ook niet meer in. De hemel was waarschijnlijk oneindig, ze konden zo ver lopen als ze wilden, maar ze konden er niet uit. Zelfs teruggaan naar de Hemelpoort om met Petrus te praten lukte niet. Ze hadden het geprobeerd, maar ze kwamen telkens op een andere plek uit. De poort was nergens meer te zien. Ook Fatima, die ze hadden bezocht tijdens hun tweede missie, was onvindbaar.

Hij had bedacht wat zijn helden Superman, Spiderman of Thor zouden doen als ze hier gevangen zaten, maar hij kon niets bedenken waarvoor geen krachten nodig waren die hij niet had. Hij was niet ultrasterk of supersnel, had geen web in zijn polsen om overal in te klimmen en kon niet met een magische hamer zwaaien. De kracht die hij wel had, uit zijn lichaam treden, kon hij niet op commando gebruiken. En al kon hij dat, dan zou het hem nog niet naar huis helpen. Ook de krachten van de anderen waren hier nutteloos.

Eén keer hadden ze iemand gevraagd naar een uitgang, een manier om terug te komen op de aarde, maar diegene had hen hard uitgelachen. “Kijk eens om je heen,” had hij gezegd, wijzend op alle mensen die zich vermaakten met spellen, elkaar knuffelden of met een glimlach in de zon zaten. “Waarom zou je hier weg willen? Wees blij dat je niet in de Hel bent!”

Dus bleven ze lopen en lopen en lopen. Hun lichamen werden niet moe, dat was onmogelijk in de hemel, maar vanbinnen waren ze uitgeput. Ze hadden geen zin meer om verder te gaan, maar ze wilden ook niet blijven. Ze hadden hun vrienden en familie thuis, ze moesten missies uitvoeren, de andere negen Ridders vinden.

‘Het is onze tijd nog niet,’ zei Baris voor de zoveelste keer. ‘Waarom kunnen we hier dan niet weg?’

Elizabeth keek met een ruk op. ‘Misschien moeten we een val opzetten voor Petrus. Hem lokken met een truc en dan dwingen om

ons uit de hemel te laten.'

Toing sprong opgewonden op en neer op haar hoofd. 'Toing dol op trucs! Doet mee!'

'Ik weet alleen niet wat voor truc,' ging Elizabeth terneergeslagen verder.

'Ik ook niet,' zei Baris. Hij klonk alsof hij ook niet had geprobeerd iets te bedenken.

'Petrus trapt niet in trucs,' zei Christopher.

Bora kefte instemmend.

Zwijgend bleven ze een tijdje zo zitten. Allemaal probeerden ze een oplossing te bedenken. Zonder succes.

Ze begonnen net een beetje in slaap te sukkelen toen Vito ongeduldig met zijn vleugels klapperde. Iedereen keek op.

Vito keek van links naar rechts, piepte wat, klapte zijn vleugels weer in en gaapte. De anderen zuchtten.

'Hé!' riep Toing, en hij sloeg om zich heen. Weer keek iedereen op.

'Wat is er?' vroeg Christopher.

'Mug,' verklaarde de trol.

Zijn kleine oogjes volgden het zoemende insect en hij bewoog zijn poot razendsnel door de lucht.

'Oempf!' klonk het en alle ogen gingen verbaasd naar het beestje dat richting de grond tuimelde. Bora snuffelde er voorzichtig aan.

Er klonk zacht gelach. 'Ssstop! Dat kietelt vresselijk!' Bora deinsde achteruit en gromde.

'Niet boosss worden,' zei het stemmetje. 'Ik doe je nietsss. Ik ben ssslechts een mug.'

De Ridders stonden op.

'Je kunt praten!' constateerde Baris verbaasd.

De mug strekte zijn poten en vleugels en schudde zich uit als een natte hond. 'Zzzeker, ik ben vervloekt.'

'Klinkt niet als een hele erge vloek,' zei Elizabeth. 'Het is toch juist

handig om te kunnen praten?’

‘Oh, sssuper handig! Behalve alsss dat het enige isss wat je kunt.’

De Ridders fronsten en de familiairen hielden hun kop schuin.

De mug sloeg met zijn vleugels, zodat hij een stukje van de grond kwam. ‘Praten in mensssentaal isss het enige wat ik nog kan. Dusss kan ik helaasss niet meer met andere muggen communiccceren. Die verssstaan me niet meer.’

‘Jij net zoemde!’ riep Toing uit.

De mug maakte een pirouette in de lucht. ‘Ja, maar dat verssstaat geen mug! Ik oefen met zzzoemen, in de hoop weer verssstaanbaar te worden, maar er komt alleen maar onzzzin uit mijn mond.’

Even zwegen ze allemaal. Ze moesten tot zich door laten dringen wat de mug had verteld.

‘Toing spijt,’ zei de kleine trol uiteindelijk. ‘Toing stom. Jou platslaan.’

De mug zwaaide met zijn poot. ‘Maakt nietsss uit. Het gaat altijd zzzo. Sssinds ik dood ben kan ik mezzzelf zzzichtbaar of onzzzichtbaar maken. Maar mijn lijf wil niet luissteren. Ik word telkensss zzzichtbaar als ik het niet wil zzzijn. En dan... sssplet!’

Baris lachte. ‘Gelukkig kan je niet meer dood gaan, je bent het al.’ Bora kefte verontwaardigd.

‘Oh sorry,’ krabbelde Baris terug. ‘Dat klonk niet zo aardig. Ik bedoelde het niet vervelend.’

‘Maakt nietsss uit,’ zei de mug weer. ‘Maar ik zzzou graag iets vragen...’

Ze keken hem allemaal afwachtend aan.

‘Ik voelde ietsss,’ ging de mug verder. ‘Ik dacht dat jullie missschien...’

‘Ja?’ drong Elizabeth aan.

‘Zzzijn jullie Riddersss?’

Ze keken hem allemaal verbaasd aan.

‘Riddersss van de Ronde Tafel?’ vroeg de mug. ‘Ik voelde jullie

aanwezzigheid. Bijzzonder, want dat voelen we ssslechtsss bij levende Riddersss.’

‘We zijn ook levend!’ riep Baris uit.

‘Piep piep!’ riep Vito.

‘Behalve Vito,’ vertaalde Christopher.

Elizabeth krabde in haar lange, donkere haren, waardoor Toing bijna van haar hoofd viel. Ze zette hem recht en zei: ‘We zijn hier opgesloten, door een stomme afspraak met Petrus. We zoeken een weg terug naar huis, maar het is hopeloos.’

‘Niet hopeloosss,’ zei de mug, en hij rechtte zijn lijf. ‘Er isss een weg naar buiten. Ik weet precciesss waar!’

‘Echt?’ Christopher durfde het niet te geloven. Zou deze kleine, sprekende mug hen kunnen helpen?

‘Wacht één sseconde, ik haal mijn besste vriend.’ Voor ze konden reageren, was de mug al weggevlogen.

‘Dat was het vreemdste gesprek ooit,’ zei Baris. De anderen knikten.

De mug was al snel terug. De vrienden keken raar op toen er een jonge olifant achter hem aan liep, met stoere zelfverzekerde passen. Hij begroette hen met een vrolijk getetter en een kort lied, waarbij hij zijn brede kont heen en weer bewoog. ‘Ik ben Mosi, de rapexplosie. Met Mosi hier, heb je altijd plezier, want alle problemen, nemen de benen. Dus blijf niet langer stil, en zeg maar wat je wil.’ Hij maakte een buiging en keek de vrienden grijnzend aan.

‘Jij kunt ook praten!’ riep Baris verbaasd uit.

Elizabeths mond was opengevallen. ‘Een rappende olifant? Het kon dus toch nog gekker.’

‘Vervloekt van buik tot rug,’ verklaarde Mosi, ‘net als mijn vriend de mug.’ Hij wiegde ritmisch van zijn linker- op zijn rechterpoten, terwijl hij met zijn slurf naar de mug op zijn kop wees.

‘Over die vloek moeten jullie ons later maar alles vertellen,’ zei Christopher, die zijn best moest doen om niet te lachen. ‘Maar eerst

willen we graag naar huis.'

'Dit is trouwens Zareb de stoere,' zei Mosi, nog steeds naar de mug wijzend. 'Hij houdt enorm van circustoeren.'

Nadat de mug dit had gedemonstreerd door middel van een aantal salto's, stelden de vrienden zichzelf en hun familiären voor en ze schudden elkaars hand, poot en slurf.

'Wij zzzullen jullie de weg naar buiten wijzzzen. Volg onsss,' zoemde Zareb.

Ze liepen over wegen zo zacht als dons langs kastelen en villa's in alle kleuren en maten, zwembaden gevuld met wolken en schuimmoerassen waar rietstengels van drop uit staken. Elizabeth keek er verlangend naar.

'Weet je zzzeker dat je weg wilt?' vroeg Zareb, terwijl hij om haar hoofd dartelde.

Elizabeth knikte. 'We hebben nog een hoop te doen op aarde.'

'Wij gaan mee, met z'n twee!' riep Mosi uit en hij zwaaide vrolijk met zijn slurf. 'Want deze missie is niet als andere, samen zullen we de wereld veranderen. De Ronde Tafel is misschien kwijt, maar jullie zijn de Ridders van deze tijd!'

'Hoe weten jullie eigenlijk dat wij de Ridders van de Ronde Tafel zijn?' vroeg Baris.

'We kunnen het voelen, als beestjes die krioelen.'

'Maar hoe kan dat dan?'

Mosi haalde zijn schouders op en danste verder.

Toing stuiterte op en neer op Elizabeths hoofd. 'Toing het weten! Toing het weten!'

Met een salto sprong hij naar beneden en klom langs een van Mosi's poten omhoog, tot hij op zijn kop zat. De olifant leek het prima te vinden.

'Mosi en Zareb ook familiären zijn!' riep de trol.

De drie Ridders bleven abrupt staan. 'Echt?'

Vito en Bora knikten.

‘Echt?’ herhaalden de mug en de olifant. ‘Dat is niet slecht!’ voegde Mosi eraan toe.

Elizabeth sloeg zichzelf tegen het voorhoofd. ‘Dat hadden we kunnen weten. Ik bedoel...’ Ze gebaarde naar de twee famililairen, ‘pratende dieren. Wat hadden ze anders moeten zijn.’

‘Nou ja,’ zei Baris, ‘we zijn wel in de hemel. Daar had het ook mee te maken kunnen hebben.’

Zareb liet zich naast Toing op Mosi’s kop zakken. ‘Nee, alle dieren ssspreken hier sssimpelweg hun eigen taal. Duss...’

Christopher grijnsde. ‘Maar als jullie familiairen zijn, dan weten jullie vast waar we jullie Ridders kunnen vinden. Dan hoeven we er nog maar zeven te zoeken!’

‘Nee, geen idee,’ zei Mosi.

Zareb vertelde verder. ‘We hebben al zzzeer lang geen Riddersss meer gevoeld. Jullie zzzijn de eersssten in jaren. De laatssste die we hebben gezzzien lag op ssterven. We konden nietsss voor hem doen. Hij zzzei dat hij de nieuwe Riddersss moessst opleiden.’

‘En we hebben niet gezocht,’ vulde Mosi aan. ‘Omdat we niet wisten dat dat mocht. Geen idee dat we familiairen waren, anders waren we hier niet gebleven al die jaren.’

Elizabeth tikte Christopher op zijn arm. ‘De Ridder die ze hebben gesproken, dat was de laatste Ridder, waar Viviane het over had. Hij was op weg naar jou, Chris!’

Vito knikte ijverig.

‘Hoe is hij gestorven?’ vroeg Christopher.

‘Hij isss vergiftigd.’

Zwijgend liepen ze verder. Christopher keek vragend naar Elizabeth toen ze rilde.

‘Ik bedacht dat wij ook bijna dood waren,’ legde ze uit. ‘Toen Degroteb Oef ons had vergiftigd.’

‘Degrowie?’ vroeg Mosi. ‘Die ken ik nie.’

‘Degroteb Oef, een schurk uit Egypte die ons telkens dwarszit,’ zei Christopher. Bora gromde bij de gedachte.

‘Hij wil de macht over... ja, alles en iedereen eigenlijk. Hij heeft een vreemd litteken op zijn gezicht. We hebben hem al twee keer gevangen, maar hij is ook al twee keer ontsnapt.’

Mosi stampte met zijn dikke poten ritmisch op de grond. ‘Als we hem ergens tegenkomen, tussen de huizen of tussen de bomen, dan spring ik op hem met al mijn kracht, voordat hij een woord heeft uitgebracht.’

Toing en Zareb juichten.

Christopher stak zijn duim op. ‘Maar om dat te kunnen doen moeten we eerst terug naar de aarde.’

‘Geen zzzorgen, we zzzijn er bijna!’ zei Zareb.

Ze gingen een bocht om. Recht voor hen was een enorm bos, met witte bomen die pluisjes hadden als bladeren. Onder de bomen groeiden varens met wuivende bladeren zo blauw als de lucht.

‘Wow!’ riep Elizabeth uit.

‘Mooi is het bos met de pluizendos,’ zei Mosi, terwijl hij recht de planten in stapte. ‘En het voelt net zo zacht als een hazenvacht!’

De varens zakten in onder zijn gewicht, maar zodra hij ervanaf stapte plopten ze weer overeind. Bora nieste hard.

Toing sprong van Mosi’s kop en liet zich in de lichtblauwe varens vallen. ‘Dons!’ riep hij uitgelaten, terwijl hij van blad naar blad gleeed.

Zareb pakte de punt van een blad vast en wenkte Mosi. De olifant zette zijn voet op het blad en zodra hij eraf stapte, werd de mug gelanceerd. Hij vloog sierlijk door de lucht, met zijn poten en vleugels uitgestrekt. Voordat hij op een andere plant landde, maakte hij een salto. ‘Volg onsss, vrienden. Het iss hier heerlijk!’

Christopher keek de anderen aan. ‘Zullen we?’

Tegelijkertijd stoven ze het bos in. De varens streken langs hun benen en de pluisjes kriebelden in hun nek. Het voelde alsof ze door

een marshmallow wereld liepen. En zo rook het ook een beetje. Vito liet zich van Christophers schouder vallen en dook keer op keer de planten in, piepend van plezier.

Veel te snel kwamen ze bij de laatste bomenrij. Daarachter lag een groot meer. Mosi was er al tot aan zijn nek in gelopen. Toing stond aarzelend op de oever. Hij klom snel weer op Elizabeths hoofd toen ze naast hem kwam staan.

‘Moeten we hier in?’ vroeg Baris. Bora liep naar het water en begon er gulzig uit te drinken. Vito fladderde boven Mosi’s kop.

Zareb vloog terug naar de Ridders. ‘Geen zzzorgen. We zzzijn in de hemel, je zzzult niet verdrinken!’

Christopher was nog niet overtuigd. ‘Is dit de weg naar buiten?’

Zareb zoemde om hem heen. ‘Jazzzeker, kom nu maar sssnel!’

Aarzelend liep Christopher het water in.

‘Hé, ik word niet nat!’ riep Elizabeth van achter hem. Ze wenkte Baris en Bora. ‘Kom! Het is echt niet eng.’

Mopperend stapte ook Baris het meer in, gevolgd door Bora, die zacht gromde.

‘Nu niet te lang blijven plakken, we moeten onder water zakken,’ rapte Mosi en meteen ging hij kopje onder.

Er kwam een grote bubbel aan het oppervlak, die even op en neer deinde. Er zat een schaduw in, in de vorm van een olifant.

‘Sssplat!’ zei Zareb, en meteen klapte de bel. De schaduw was verdwenen, net als Mosi.

‘En nu zzzijn wij!’ riep de mug opgetogen. ‘Klaar voor de sstart...’

Ze hapten allemaal automatisch naar adem, hoewel dat niet nodig was, en doken onder. Christopher voelde zich licht. Een grote bel stoof op hem af en slokte hem op. Hij werd naar het oppervlak gedragen. Nerveus hield hij zijn adem in. Wat gebeurde er als de bel klapte? Ontplofte hij dan ook?

Een zachte plop klonk en alles werd oogverblindend licht. Christo-

pher sloot zijn ogen, maar nog steeds werd het niet donker. Alles om hem heen was stil. Hij wachtte en wachtte. Eindelijk werd het licht minder fel. Hij opende zijn ogen en keek om zich heen. Er was niets te zien, maar hij voelde wel iets. Water. Zijn kleren en benen werden langzaam nat, alsof er water omhoog kwam. Nu hoorde hij ook weer iets. Een bubbelend geluid. Hij kreeg opeens een sterke drang om naar boven te zwemmen. Zo hard hij kon schopte hij met zijn benen. Hij voelde water langs zijn lichaam gaan. Ergens aan zijn rechterkant klonk gemompel, maar toen hij zijn hoofd draaide zag hij niets. Een donker gat staaarde hem aan. Hij trapte nog harder. Waar was het oppervlak van dit meer? Of zwom hij soms de verkeerde kant op? In paniek draaide hij een rondje om zijn as. Hij keek, met open ogen, en toen met zijn ogen half dichtgeknepen. Er was nergens een lichtje te bekennen dat hem een aanwijzing kon geven.

‘Vito? Elizabeth?’ riep hij.

Geen reactie. Het voelde vreemd om onder water te roepen. Hoewel het niet kon, was hij toch bang dat hij zou verdrinken.

Opnieuw begon hij te zwemmen, hopelijk naar boven. Ondertussen bleef hij goed om zich heen kijken. Het gemompel was inmiddels boven hem. Hij hoopte dat het zijn vrienden waren en zwom ernaartoe. Het bubbelende geluid werd harder.

En toen brak zijn hoofd opeens door het wateroppervlak.

‘Daar is hij!’ riepen twee stemmen tegelijk.

Opgelucht constateerde hij dat het Baris en Elizabeth waren. Vito vloog blij piepend boven hem.

‘We maakten onsss al zzzorgen. We dachten dat je missschien verdwaald wasss!’

Christopher keek omhoog en moest twee keer knipperen voor hij begreep wat hij zag. Zareb zweefde op zijn kop in de lucht.

‘Dat was ik ook,’ zei Christopher. ‘Denk ik. Ik zag helemaal niets daar beneden.’

‘Dat kwam door de bel, weet je wel,’ legde Mosi uit, een ritme tikkend met zijn poot. ‘Die bracht je hiernaartoe, dat was een heel gedoe. Hij maakte alles duister, en zachter dan gefluister. Want je moest onzichtbaar zijn, verborgen in een rookgordijn.’

Christophers blik dwaalde naar beneden. Hij realiseerde zich dat het bubbelen nog harder klonk dan onder het oppervlak. Toen hij omlaag keek, zag hij dat het water waar hij in lag kookte. Geschrokken begon hij weg te zwemmen, richting de kant. ‘Wat is dit? Waar zijn we?’

Zareb lachte zoemend. ‘We zzzijn in het Kokende Meer op het Caribissche eiland Dominica. Geen zzzorgen, onzzze magie zzzorgt ervoor dat we niet verbranden.’

‘Ik ga er toch maar uit, als je het niet erg vindt.’ Meteen klom Christopher op de kant. Vermoeid plofte hij op een grote steen. ‘Waar ligt dat eigenlijk, Dominica?’

‘Boven Venezzuela.’

Vito piepte ongelovig en Christopher knikte. ‘Ja, nog steeds heel ver van huis dus. Maar wel een stuk dichterbij dan de hemel!’

Elizabeth hees zichzelf ook uit het water en hielp Toing op de kant. ‘Ach, we vinden wel weer een manier om snel thuis te komen.’

‘Eh...’ zei Baris, die nog tot zijn middel in het kokende meer stond. ‘Ik denk dat dat langer gaat duren dan we dachten.’

‘Hoezo?’

Met een bezorgde blik in zijn donkere ogen wees de wolvenridder naar Christopher. Alle anderen volgden zijn wijzende vinger en sloegen verschrikt een poot of hand voor hun mond.

‘Oh nee oh nee, het zit ons niet mee!’ riep Mosi uit.

Zareb verborg zijn gezicht achter zijn vleugel. ‘Daarssstraksss wasss je nog ssspringlevend, maar nu ben je toch echt gesstorven!’

Christopher sprong op. ‘Wat? Ik ben niet gestorven! Ik leef nog! Kijk maar!’ Om het te bewijzen sprong hij een paar keer op en neer en zwaaide met zijn armen. Niet dat dat iets betekende, want Mosi, Zareb

en Vito konden ook springen en zwaaien, en die waren toch echt dood.
'Zie je, ik leef hoor!'

'Dat klopt, je bent niet dood,' zei Elizabeth somber. 'Er is zojuist een nieuwe missie gestart.'

Christopher volgde haar blik naar beneden. Bij zijn voeten, naast de steen, lag zijn lichaam.